

ההכנות נמשכו ימים מספר וקבלת האורחים הייתה ליד הבית. אך עיקר החג היה בבית הכנסת.

הנוג במלולו היה, שהוא "קונים" את העליות המכובדות לTORAH. גם את "המפטיר" היו מוכרים וכן היו מכיסים את הוצאות בית הכנסת.

כל אותה שנה באננו כולנו לבית הכנסת כל שבת והשתתפנו בתפילה. אבא קנה את "המפטיר" לכל השנה עבור בני כיთי בבית הספר. לימד אותו את טעמי המקרא ואני לימדתי את הילדים האחרים, כל אחד וההפרה שלו.

עמנואל הקטן שגדל בינוויים, כבר לא רוכב על "משה פליידה", מקל הבמボק של אבא - שין ייחד את הפטירה. הוא עצמו לא זכה לכל חגיגה. הוא הגיע לגיל בר-מצווה בשנה הקשה מכל, בזמן המלחמה, בתקופת הרעב הגדול של סוף המלחמה.

1120. 1100 15 20 00 112

ברכה של שמחה וילקומייך לבך-המצויה של יהודה.